

18.37x15.74	1	עמוד 2	מעריב - המגזין	26/11/2020	75263683-0
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

« עו"ד אהרן כאפו

מר ציונות האמיתי

המורשת הציונית היחידה שנותרה היא זאת של דוד בן גוריון, הפותחת את הארץ בפני היהודים ולא סוגרת אותה בפניהם

שא הנוער. הוא פסק נחרצות: "עכשיו או לעולם לא". תשובה זאת בוודאי עודדה את בן-גוריון, שהיה היחיד בישיבת מנהלת העם שבא בנחרצות לשכנע ולהצביע בעד הקמת המדינה. משה שרת המתון רצה להמתין עם ההכרזה, וחיים ויצמן, שיועד להיות נשיא המדינה הראשון, נאלץ לשכנע אותו אחרת. יש להניח שעשה זאת לפי בקשתו של בן גוריון. אפילו יגאל ידין המועד מד לרמטכ"ל הביע ספקות ביחס ליכולת להכריע את צבאות ערב העומדים לפלוש לאחר ההכרזה על הקמת המדינה, אך בן גוריון הכריע בעד והצליח לשכנע חמישה מתוך עשרת חברי מנהלת העם שנכחו להצביע בעד הכרזת המדינה. כך שהחלטה שבזכותה יש לנו מדינה לאחר אלפיים שנות גלות התקבלה, והיה זה בן גוריון שלקח על אחריותו האישית את הקמת המדינה – צעד מסוכן שיכול היה גם להיכשל.

השמאל מנסה להציגו כמי שלאחר מלחמת ששת הימים היה מוכן להתפשר ולסגת מיהודה ושומרון, אך זה לא נכון. במאמרו ב"הארץ" ב-1967 הוא ראה את יהודה, שומרון ועזה כ"השטחים החדשים המחייבים את הגברת הילודה והעלייה". המורשת הציונית שנותרה, אפוא, היא של בן גוריון, הפותחת את הארץ בפני היהודים ולא סוגרת אותה בפניהם. זאת גם דרכן של ממשלות הימין, בייחוד של שמיר ונתניהו. ●

האינטרס הציוני תמורת חוזה אוטופי חסר סיכוי. המורשת הציונית היחידה שנותרה לנו היא מורשתו האדירה של בן גוריון, שהושכחה לתפיסתו זה 25 שנה בתקשורת, בחינוך ובאווירה הכללית, וזאת במקביל להחלפתה ב"איץ מורשת" של רבין. אם ניתן להגדיר את מישוהו בתור "מר ציונות" אחרי פטירתו המוקדמת של תיאודור הרצל, זה רק בן גוריון. במשך 45 שנה כמזכיר ההסתדרות, כמנהל הסוכנות היהודית וכראש ממשלה הוא עשה ציונות, דיבר ציונות, חינך לציונות וחי ציונות. בעיתוי הנכון של 1948 הוא הכריז על הקמת מדינת ישראל למרות האופוזיציה משמאל שצידדה במדינה דו-לאומית. ההכרזה על הקמת המדינה בעת ההיא הייתה מעשה של גבורה ממש, משום ש"הצבא בדרך" היה מסוגל לטפל מבחינת סדר הכוחות ואמצעי הלחימה רק בטרור הערבי הפנימי, אך לא בפלישה של צבאות ערב מהמדינות סביב.

הבריטים הכריזו על 15 במאי 1948 כתאריך יציאתם מהארץ. מנהלת העם – היא הממשלה שבדרך – זומנה לשיבה שבה יחלט על גורל הקמת המדינה ב-12 במאי, ואילו שליחיו של בן גוריון לצרפת, מראשי מפא"י, יוסף שפרינצק ואליעזר קפלן, נפגשו ב-9 במאי עם ליאון בלוס, לשעבר ראש ממשלת צרפת היהודי ערב מלחמת העולם השנייה, כדי להתייעץ איתו בנו

העתה מלאו 25 שנה לרצח יצחק רבין, ובשבוע הבא, ב-1.12, יחול יום השנה ה-47 לפטירתו של דוד בן גוריון. על שניהם נאמר שהותירו "מורשת". מורשת רבין הפכה לסימטת תעמולה פוליטית להמשך הוויתורים הטריטוריאליים לאויב – הוא הרשות הפלסטינית ואיחוד ארגוני הטרור אש"ף וחמאס. מאידך, קיימת מורשתו הציונית של מייסד המדינה דוד בן גוריון.

ככל שנעמיק בפועלו של רבין, לא נמצא "מורשת" שיש ללכת אחריה, אלא אם נרבק בשקר כאילו הסכמי אוסלו היו טובים וראויים, שהרי זאת נקודת השיא בקריירה המדינית שלו ובזכותה הוא קיבל את פרס נובל לשלום ביחד עם שמ"עון פרס ויאסר ערפאת. הסכמי אוסלו הביאו רק הפסד היסטורי לעם היהודי, אך על כך אין דנים עוד ומקבלים אותם כעובדה מוגמרת. הם נעשו לתפיסתי ברשלנות ובחוסר חשיבה מדינית בסיסית, כשהעניקו זכות כניסה לארץ לאי רגוני החבלה שהיו בתוניסיה. נדיבות זאת מצד רבין לוותה גם בוותור על דרישה להכרה פלסטינית בזכויות העם היהודי בארץ ישראל. זאת טעות נוספת על הטעות של התיישבות המחב"לים בארץ. הסכמי רבין ערפאת העניקו לאויב שליטה ערבית מלאה או חלקית בעזה וביהודה ושומרון ועוד חימשו אותו. זאת הייתה הפקרת